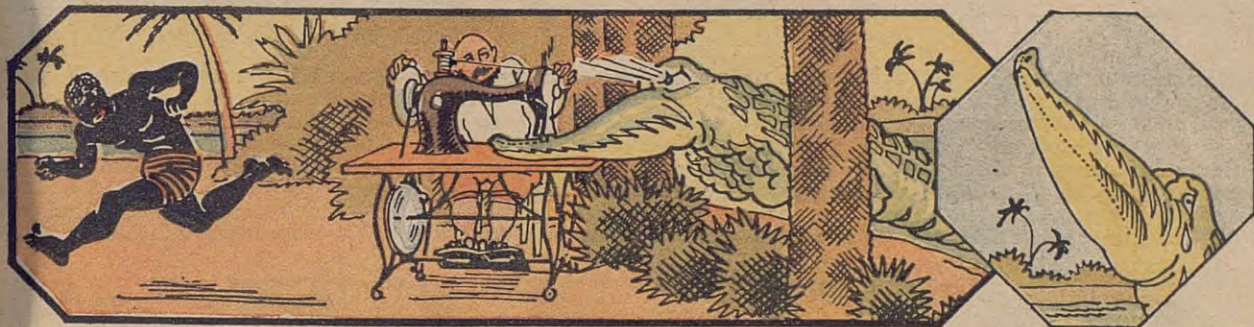

WPROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

EFFECTES DE L'ALCOHOL

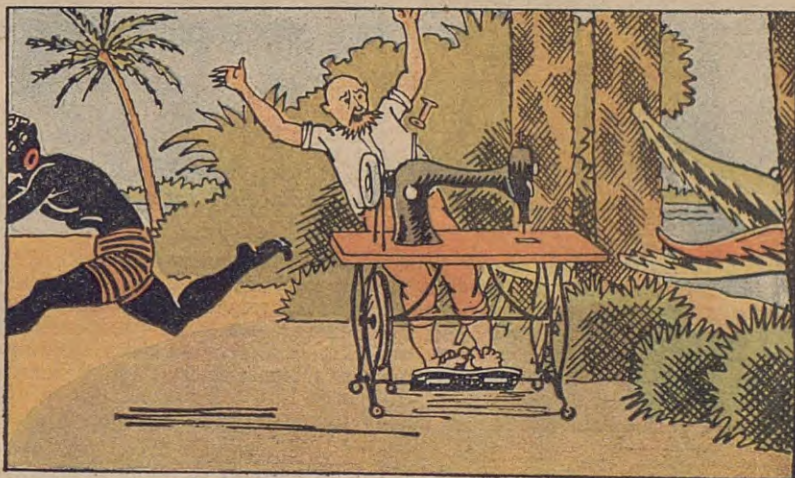

Amb un nou procediment
li cus la boca al moment.

I l'infeliç cocodril
ara plora fil a fil.

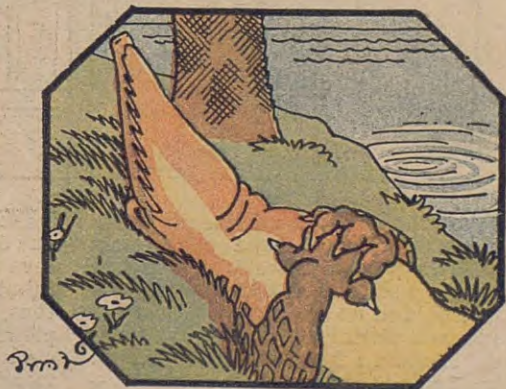
Per celebrar la invenció
beuen whisky del milló.

Quan a caçar han tornat
veuen que el fil s'ha acabat.

Com que caminen de tort
aviat troben la mort.

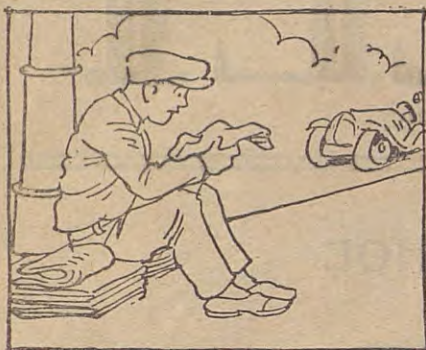

I pacix el cocodril
l'autor de la caça amb fil.

Un viatge a la lluna

Text d'en JOAQUIM FECIT

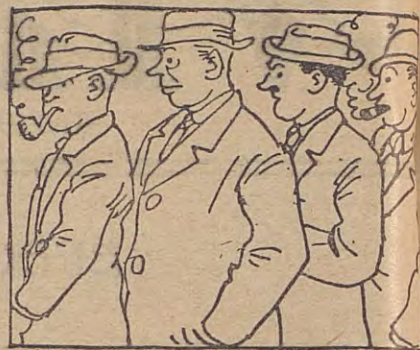
Dibuixos d'en MIRET

Quan en James va llegir que el savi Dr. Haward estava a punt d'intentar el primer viatge autèntic a la lluna, va impressionar-se fortament, de tal manera que abandonant el seu negoci de vendre diaris, s'arrapà al topant del darrer vagó del tren, i per etapes, féu cap a Filadèlfia, arribant-hi a temps

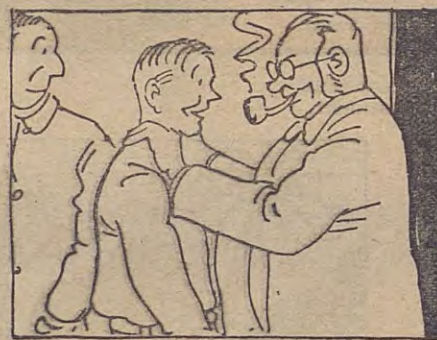
per a presenciar l'arriscada excursió transplanetària. Mancaven encara tres dies pel dia fixat i el Dr. Haward justament amb el seu acompanyant i deixeble Morris, no paraven, atrafegats engipoyant els darrers detalls necessaris per tan magna empresa que havia de commoure la humanitat, tant si

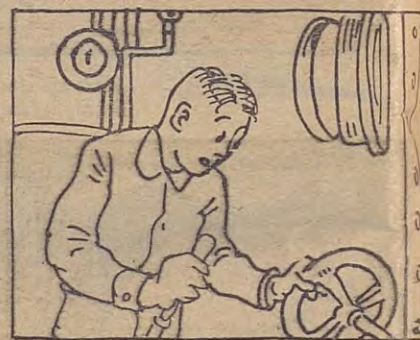
anava bé com malament: Els periodistas, com un eixam de mosques voltaven i invadien el laboratori del ja famós doctor en recerca de detalls per satisfer la set de tafaneria d'ells primer i dels lectors després. El corresponçal de VIOLET, però degut al prestigi de l'important rotatiu va obtenir-

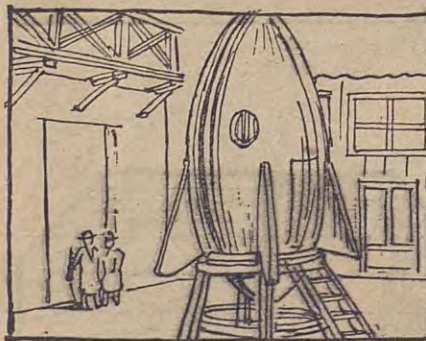
les primícies de la informació. James eixerit com un pèsol va entrar darrera el nostre corresponçal com si fos el seu secretari. El Dr. Haward preguntà: — Qui és aquest xaval que us acompanya? — i el noi abans que l'altre respongués: no ve pas amb mi, digué amb gran aplom: Sóc la seva mas-

cota, a tot arreu on va m'hi duu a mi, perquè diu que li dono sort i que totes les informacions que ha fet amb mi li han proporcionat grans èxits. El nostre corresponçal restà admirat de la graciosa audàcia d'aquell trempat marrec i no volgué contradir-lo, dient solament: Així és. I començà la informa-

ció, que resumirem. Pensaven fer l'excursió en quatre hores, vint-i-tres minuts, trenta nou segons i tres dècimes de segon. Arribarien allí a l'hora de l'arròs. Dinarien i començarien a prendre vistes. S'enduien provisions per quinze dies, tot en conserva, llumins, un aparell de ràdio amb emi sor i re-

ceptor; una màquina de treure vistes cinematogràfiques, i una colla de pots amb drogues i diverses substàncies, de fórmules secretes. L'aparell conductor consistia en un enorme coet que rebia l'impuls inicial per un desplaçament de Ràdiu i que un cop en marxa mantenia la seva velocitat per un dispositiu que anava provocant noves explosions de Ràdiu. Aparells de mol-

tes menes que tots serien útils, però que el nostre corresponçal degut a la seva lamentable ignorància no ens ha sabut identificar. Mapes, plànols, bastons, paraigües, corbates, etc., completaven l'equip. En James de tot prenia nota amb els ulls. Com a coronament de la informació el savi féu entrar el nostre corresponçal i la seva suposada mascota al interior del coet, del

qual va mostrar-los els avantatges i bones condicions, sobre qualsevol altre medi de transport. Res de soroll, gens de pols, cap perill (de moment) de trobar interceptar el trànsit. Va ensenyar-los la manera de dirigir-lo a voluntat i de frenar-lo, etc.

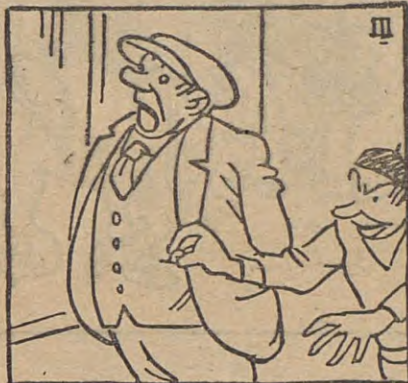
Seguirà)

Pesca grossa

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

— Veieu la invenció que acabo de fer — deia en Pelat als seus amics, assegut entorn d'una taula al bar de la cantonada.

— Vejam, vejam! — feren tots, allargant el coll.

En Pelat els l'ensenyà: es tractava d'un rellotge de butxaca, del tot semblant als ordinaris.

— Però la meravella d'aquest rellotge — explicà l'inventor — és que coneix l'amo. Té una campaneta com

la dels despertadors de butxaca, i si el roben, sona desafortadament.

Ara veureu l'experiència que en vaig fer l'altre dia:

M'estava jo badant a un aparador de la Rambla, quan un mossega me'l

va pispar. Per desgràcia, en aquell moment passava un camió fent tant de soroll, que no vaig sentir la campaneta.

Quan me'n vaig adonar, el lladre-

got ja era lluny i jo m'havia quedat sense el preciós invent.

Però veureu que, una estona després, entre la gentada que transitava per la Rambla, encertà a passar vora meu, altra vegada, el mossega aquell.

Doncs bé, el rellotge, així que va «sentir» la meua proximitat, em va reconèixer i es posà de nou a tocar, dintre la butxaca del lladre!

En fou ben senzill fer-lo agafar per

un urbà de la porra i vaig recuperar el meu rellotge preciós.

Tots els amics estaven bocabadats. De sobte, s'obrí la porta del bar i entrà don Macari, el prestamista del principal que venia a fer el «tresillo»

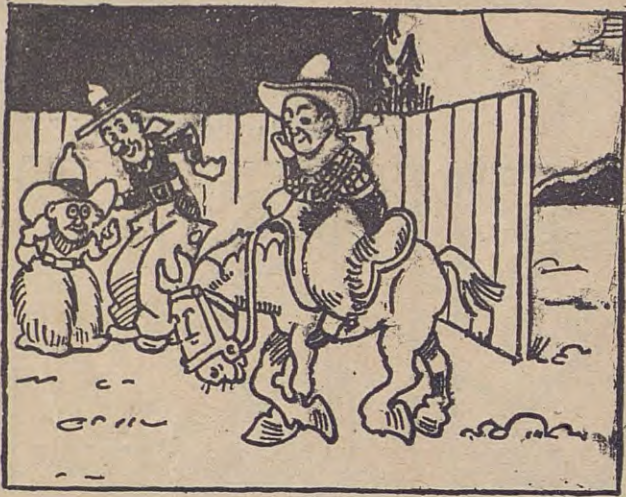
amb els companys. Immediatament el rellotge meravellós es posà a sonar.

— Què li passa? — feren els amics. — Que potser és don Macari, el seu amo veritable?

En Pelat restà confús.

— Sí, nois, és ell. Ja veieu si és intel·ligent el meu rellotge! Com que don Macari em va deixar els diners per construir-lo i encara no li els he tornat, el rellotge el reconeix a ell per amo legítim.

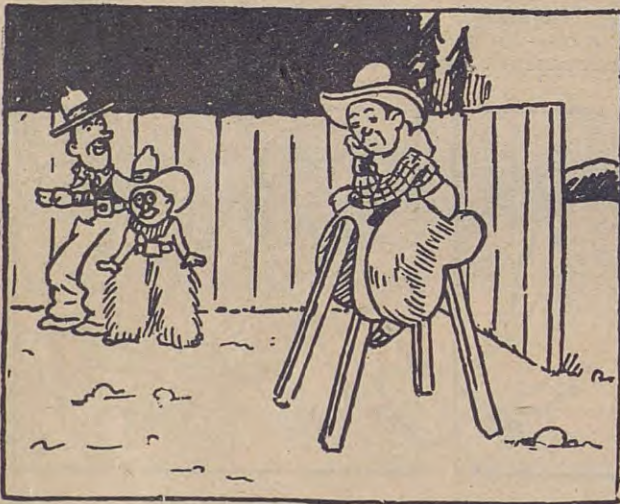
NO HI HA MAL QUE PER BE NO VINGUI

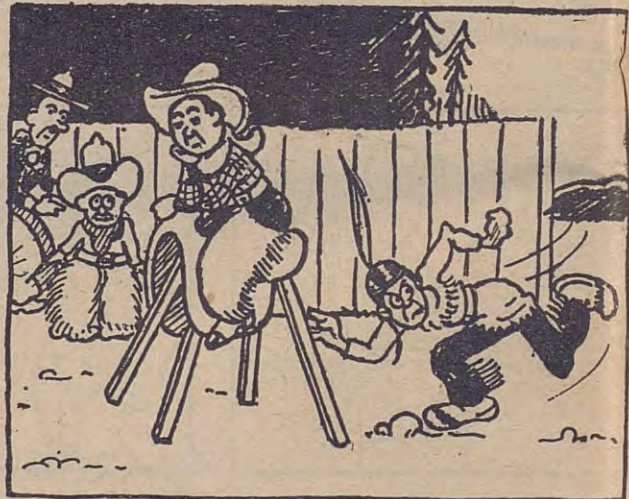
En Tom estava tan cansat d'una llarga caminada, que es quedà adormit damunt del cavall.

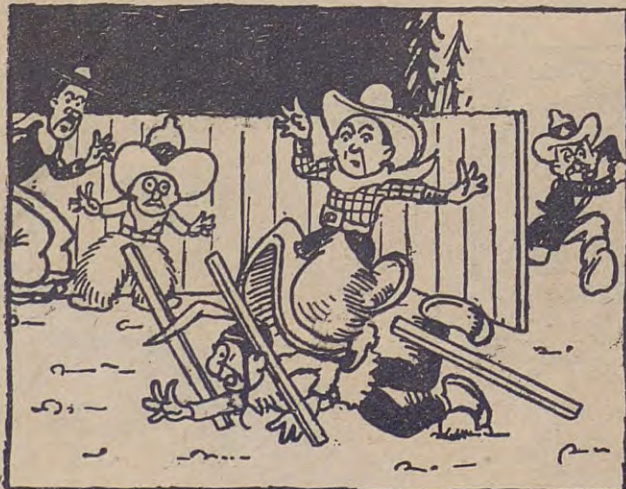
Els seus companys que són molt tranquils pensen jugar-li una broma.

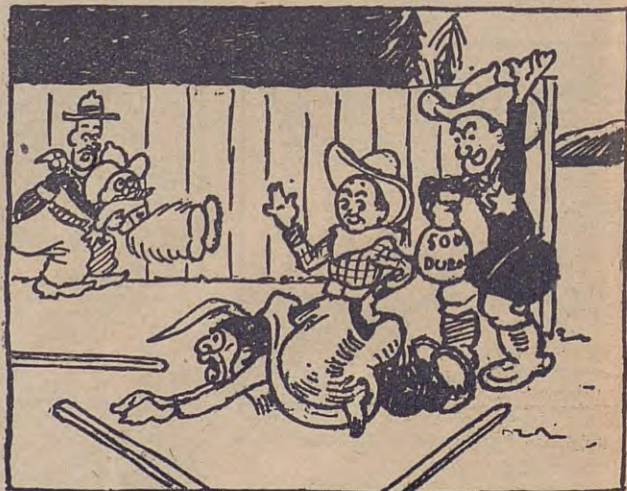
Efectivament, posen quatre bastons apuntats, desso- ta la sella, rient per endavant de l'espant que tindrà quan es desperti.

Amb això, un indi que fugia de la persecució del she- riff...

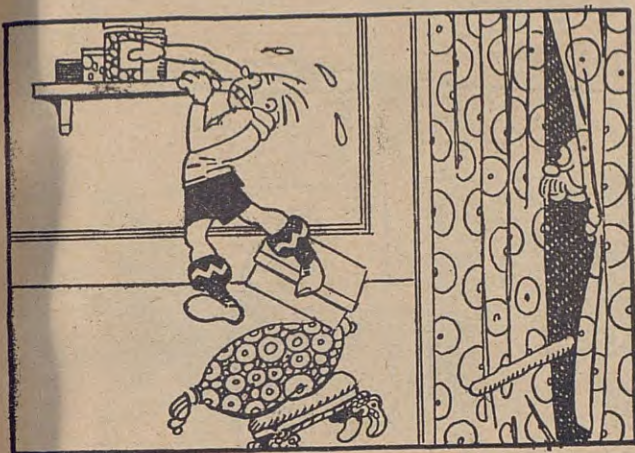

...ensopega amb un roc i va a caure sota mateix d'en Tom, tomba els pals i queda agafat com un ratolí.

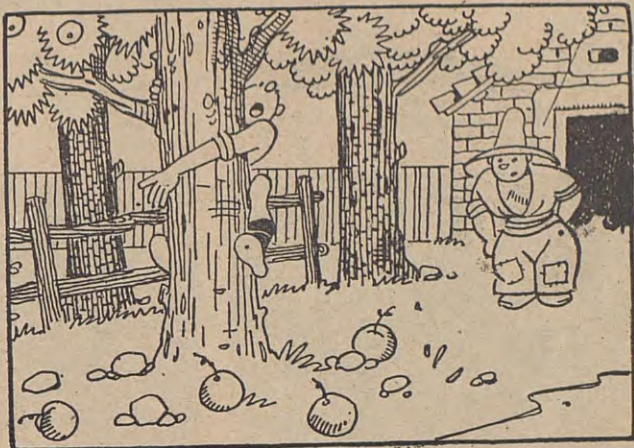

No us podeu figurar la ràbia que varen tenir els dos companys en veure la bossa plena de duros que li va donar el sheriff per la captura del lladret indi.

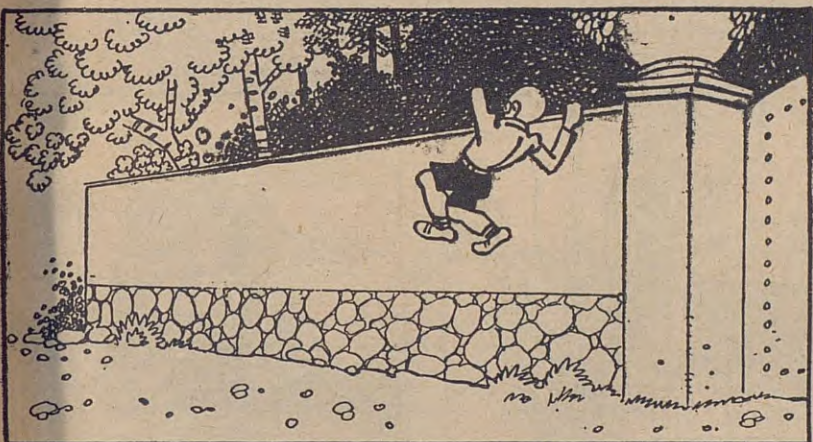
L'HOME MOSCA

A prop d'eixa criatura no hi ha cap cosa segura.

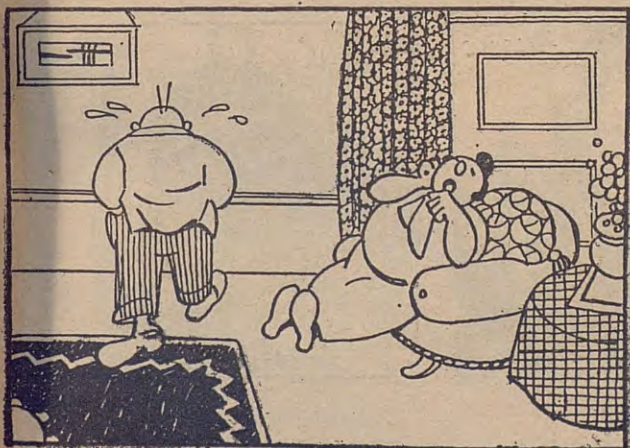
Quan a l'estiu és a fora per les branques s'entafora.

Per escapar-se ha saltat la tanca del pensionat.

I de gran fa d'«Home-mosca» amb greu perill de la closca.

Diuen sos pares amb plor — No farà mai res de bo.

Moreno

El paraigues

I
Don Pancràs aquest maei quan de casa vol sortí veu que cau un fort ruixat i el paraigües ha agafat que és un d'aquells de pagès bons per dos homes o tres.

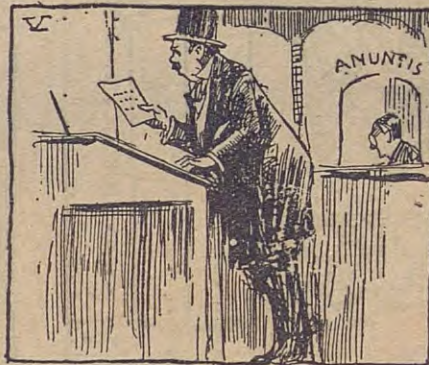
II
A vorrit de caminar pel carrer que sembla un mar entra a prendre una cervesa al café «La Marsellesa» i el paraigües, ben mullat, al paraigüer l'ha deixat.

III
Mentre el refresc va bevent s'aclareix el firmament ix el sol amb esplendor i en cerca de sa claror don Pancràs paga i se'n va per tornar a passejà.

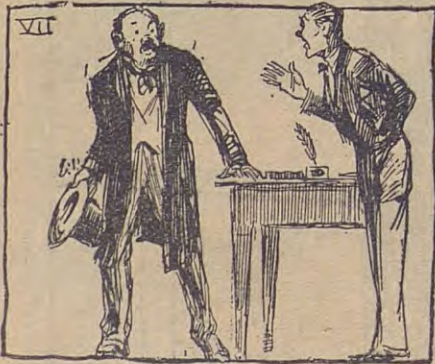
IV
Mes quan es troba el carré veu que ha deixat al café son paraigües estimat. De pressa se n'ha tornat a cercar-lo però, ves! resulta que ja no hi és!

V
Don Pancràs tot indignat de pressa s'ha encaminat a una agència d'anunciar i un anunci fa posar als diaris de la nit reclamant l'estri fugit.

VI
Però els dies van passant i malgrat d'anà anunciant el paraigües no apareix. Don Pancràs va fonent greix i demanà al directó de l'agè ncia, solució.

VII
Aquest se'l mira, somriu i tot decidit li diu: «Ara li redactaré un anunci que ja sé que farà efecte immediat» I així és com l'ha redactat:

VIII
«A cert senyor se'l veié que un paraigües s'endugué al café La Marsellesa. Adverteix la part ofesa que si el torna res farà messino, son nom dirà.»

IX
I a l'endemà Don Pancràs amb l'estupor que fa al cas veu arribar trenta dos paraigües, de tants senyors que al café la Marsellesa aquell dia en van fer presa.

LA FUGIDA

No hi havia remei. Xarlot Comes vindria d'un moment a l'altre i el detindria. Era inútil pensar en la fugida. Per més que es disfressés, que anés a prendre el tren a una estació dels afores, que donés voltes i voltes abans de fugir definitivament, el famós detectiu el descobriria. Res no s'escapava al seu nas de perdiguer. El seguiria fins al cap del món i allà l'engraparia sense remei.

Així rumiava en Mallarga, l'antic rebentador de pisos, avui penedit i decidit a començar una nova vida. Però davant dels seus bons propòsits, esdrecava com un fantasma paorós la figura del detectiu Xarlot Comes que havia jurat agafar-lo i aquell dia mateix havia de fer-ho. Què serien els plans de redempció d'en Mallarga quan aquest es trobaria tancat en un afros presiri? No hi havia remei per a ell; restava condemnat a ésser un criminal i un presidari per tota la vida.

Trucaren a la porta. Sobreposant-se a la seva por, en Mallarga anà a obrir, reïgnat a la seva trista sort. No hi havia dubte que era en Xarlot Comes que venia a buscar-lo... No no era en Xarlot Comes. Al contrari, un raig d'esperança en sa dissort. Era el carter que duïa una carta de la Companyia Transmarina de Navegació que responia a una pregunta que ell els havia fet dies abans esperant poder planejar una fugida.

La Companyia li comunicava, que si li convenia sortir cap a l'Argentina abans del dia vuit a mitja nit, podia prendre el vapor ràpid «Renània» que sortia a les nou del vespre i arribaria en dotze dies a Buenos Aires o bé el vapor de càrrega «Galàcia» que sortia a les deu i arribava a Buenos Aires en vint-i-dos dies.

En Mallarga es quedà meditant. Eren les vuit i vint minuts. De casa seva al moll, amb un taxi hi estaria vint minuts més. Tenia un passaport a punt, podria prendre el bitllet i a les nou navegaria cap a la llibertat. En Xarlot Comes, segurament vindria més tard de les nou, a detenir-lo perquè era home que quan una detenció la creia segura, no duïa mai pressa.

Per altra part, estava segur que Xarlot Comes l'atraparia, fes el que

fes. Què faria doncs, fugiria? es quedaria?

A les nou menys cinc minuts trucava Xarlot Comes a casa d'en Mallarga. Ningú no respongué. El detectiu tranquilment es tragué de la butxaca una clau falsa i forçà el pany. Entrà; tot era fosc. Encengué la seva llanterna sorda i ho examinà tot. No trigà en descobrir sobre l'escriptori la carta de la Companyia Transmarina de Navegació.

L'agafà i la llegí àvidament. Del seu contingut en tragué ràpidament deduccions. No hi havia dubte que en Mallarga havia marxat cap a Buenos Aires amb el «Renània». Consultà el relotge. Eren les nou i cinc minuts. El «Renània» ja havia partit i no hi havia manera d'atrapar-lo.

— I què? — exclamà Xarlot Comes despectivament. — No s'escaparà. Agafaré el vaixell següent i encara que

arriba deu dies més tard, no deixaré d'atrapar-lo.

I sense perdre un instant corregué cap el port per agafar el «Galàcia». Prengué el bitllet, pujà al vaixell, ocupà la cabina. El vaixell sonà la sirena salpà l'ancla i partí en la seva llarga ruta de vint-i-dos dies sense escala.

I mentrestant a la solitària casa d'en Mallarga aquest sortia de sota el llit, on s'havia amagat per fer creure a Xarlot Comes que es trobava camí d'Amèrica. Obri la finestra i en sentir com sonava la sirena del «Galàcia» respirà fonament. Amb aquell navili se n'anava el seu enemic qui almenys trigaria un mes i mig en tornar. I mentrestant ell podia fugir cap a ignorants païssos.

Encengué foc, es repapà en una butaca i es posà a llegir l'Atlas de Stieler en cerca d'un país ben amagat. Havia passat el perill!

— Li vaig dir el nom del porc i ni menys en va fer cas.
— Oh, és la costum. Com que fa de «refli».

(De The Passing Show)

Gran concurs d'ombres xinesques

717—Narcís Baig

718—Anna Matas

719—Francesc Marinello

720—Lluís Ribera

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Un excès en el menjar
sempre s'ha de pagar car.

Al darrera Montjuic
lloguen un hort molt bonic.

— Farem aquí un emparrat
per tenir un lloc ombrejat

— La parra creix cansonera.
— Val més una carbassera.

En pocs dies es fa gran
i fa una ombra espatarrant.

Veuen un anunci gros
d'un adob meravellós.

Ja el fan servir de seguida
i fan cols fora de mida.

Però el sac s'han oblidat
a vora de l'emparrat.

Mentre el parell reposava
la carbassera xuclava.

I tan fort s'ha alimentat
que dona aquest resultat.